

ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. S.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 3. 2018, čj. KRPA-111188-15/ČJ-2018-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2018, čj. 13 A 33/2018-38,

takto:

**I.** V řízení **se pokračuje.**

**II.** Kasační stížnost **se zamítá.**

**III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

**IV.** Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

## Odůvodnění:

[1] Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny. Dne 24. 3. 2018 byl zajištěn rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. města Prahy podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, protože nevycestoval z území v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, které bylo vydáno dne 20. 1. 2015. Žalobce byl rovněž účastníkem řízení o udělení azylu. Toto řízení však bylo zastaveno dne 29. 6. 2016. Podle žalované se tak žalobce od 30. 7. 2016 (ode dne, kdy uplynul měsíc od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, během něhož měl žalobce vycestovat) do 23. 3. 2018 zdržoval na území České republiky neoprávněně.

Zároveň žalovaná konstatovala, že nelze místo zajištění použít zvláštní opatření. Proti rozhodnutí o zajištění podal žalobce žalobu, kterou městský soud zamítl.
[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Podle stěžovatele se žalovaná nedostatečně vypořádala s tím, zda zajištění nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, přestože to byla povinna posoudit s ohledem na zjištění, která vyplynula ze správního spisu. Městský soud se pak toto chybějící posouzení pokusil nahradit, což stěžovatel považuje za nepřípustné. Stěžovatel argumentoval usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, podle kterého se musí správní orgán v řízení o zajištění cizince zabývat možnými překážkami správního vyhoštění, pokud mu byly v době rozhodování známy. Podle navazující judikatury je správní orgán povinen zabývat se překážkou spočívající v nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života. Žalovaná se přitom nevypořádala s tím, že se stěžovatel nebude moci stýkat se svou nezletilou dcerou, která žije v České republice.

[3] NSS řízení o kasační stížnosti přerušil, a to v návaznosti na předběžnou otázku vedenou Soudním dvorem jako věc C-704/17. Zde se totiž řeší, zda právo EU brání takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje NSS přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn (v této věci zajištění skončilo v květnu 2018).

[4] Nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, Ústavní soud zrušil mj. § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve znění zákona č. 222/2017 Sb., a to dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů. Nález byl vyhlášen dne 21. 1. 2019 pod č. 16/2019 Sb. Tím jednak odpadla překážka meritorního rozhodnutí o kasační stížnosti, jednak se stalo řízení ve věci C-704/17 pro nynější věc bezvýznamným, a soudu tak odpadla povinnost vyčkávat rozhodnutí Soudního dvora. Proto NSS výrokem I rozhodl tak, že se v řízení pokračuje.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, ][...] o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.* Z § 174a odst. 1 téhož zákona vyplývá, že správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona mj. povahu a pevnost rodinných vztahů.

[7] NSS souhlasí s tím, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, se musí správní orgán zabývat možnými překážkami cizincova správního vyhoštění nebo vycestování, pokud jsou mu v době rozhodování o jeho zajištění známy nebo pokud v řízení vyšly najevo.

[8] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel kromě nelegálního pobytu na území České republiky spáchal mezi lety 2007 a 2017 osm trestných činů (maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, ohrožení pod vlivem návykové látky, zpronevěra, poškození cizích práv a ublížení na

pokračování

zdraví), za které byl pravomocně odsouzen. Dále stěžovatel do protokolu o podání vysvětlení ze dne 24. 3. 2018 uvedl, že má dvě již dospělé dcery a jednu nezletilou. On s nimi však nežije (žije s kamarádkou ukrajinského původu) a žádná z dcer na něm není závislá. Občas se s nimi vídá, když má peníze. Stěžovatel také prohlásil, že na Ukrajině by jel za bratrancem a není mu známo žádné nebezpečí, které by mu hrozilo po návratu na Ukrajinu.

[9] Přestože si stěžovatel myslí opak, z rozhodnutí žalované vyplývá, že se zabývala skutečnostmi podstatnými pro stěžovatelovo vycestování. Žalovaná usoudila, že správní vyhoštění, kvůli kterému bude stěžovatel nucen opustit zemi, v níž žijí jeho dcery, je vždy zásahem do soukromého života. Veřejný zájem na vyhoštění stěžovatele vzhledem k jeho nezákonnému pobytu a opakovanému porušování českých právních předpisů však převyšuje zájem na ochraně jeho soukromého života. Toho si stěžovatel musel být vědom. Ze správního spisu navíc vyplynulo, že stěžovatelův kontakt s dcerami nebyl nikterak intenzivní. Dále nic nebrání tomu, aby jej dcery na Ukrajině navštěvovaly. NSS proto souhlasí s krajským soudem, že žalovaná při svém rozhodování o zajištění cizince správně posoudila a dostatečně odůvodnila, proč je stěžovatelovo správní vyhoštění možné, přestože v České republice žijí jeho dcery.

[10] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované nevznikly náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti.

[11] Podle § 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven krajským soudem, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Advokát provedl ve věci jeden úkon právní služby, kterým je sepsání kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za provedený úkon právní služby advokátovi náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Za úkony právní služby tedy advokátovi náleží 3 400 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4 114 Kč. Tuto částku NSS vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu